

Hồi Thứ Sáu Mười Tư

XUẤT SỰ BẤT LỢI

Thất Tàn Tẩu như không ngờ Nhạc Nhạn Linh lại nhắm vào lão, khi mọi người lần lượt lao vào vòng chiến, chỉ có một mình lão đứng yên tại chỗ.

Nhạc Nhạn Linh phi thân lao đến, từ từ cười khẩy nói:

– Nhạc Nhạn Linh, hôm nay không còn ai bảo vệ được cho người nữa rồi.

Nhạc Nhạn Linh cười sắc lạnh:

– Và cũng không còn ai cứu người được nữa.

– Ha ha, người tưởng là thắng được lão phu ư?

Nhạc Nhạn Linh vận công vào song chưởng lạnh lùng nói:

– Lão tặc Diệp Thiên Lâm đã xuống gặp Diêm vương sớm hơn người một bước rồi, lão tặc ấy chết như thế nào, người cũng sẽ chết như thế đó.

Thất Tàn Tẩu khi vừa bước vào cổng bảo, đã trông thấy thi thể tàn khuyết của Ngũ Nhạc Thần Quân, nhưng lão không hề lấy làm lạ, bởi với võ công của bốn kỳ nữ, bất kỳ người nào cũng có thể dễ dàng lấy mạng Ngũ Nhạc Thần Quân, song lão không ngờ người hạ sát Ngũ Nhạc Thần Quân lại là Nhạc Nhạn Linh, bởi lẽ lão đã từng chứng kiến võ công của Nhạc Nhạn Linh lúc ở Phi Vân trại rồi.

Thất Tàn Tẩu khinh miệt cười to:

– Lão phu có thể tin là người đã lấy mạng Diệp Thiên Lâm, nhưng không phải chính người đã đánh bại lão ta.

Ngay khi ấy, đằng kia vang lên một tiếng rú thảm khốc, Thất Tàn Tẩu liếc mắt nhìn, thấy một gã Lạt ma áo đen đã táng mạng dưới tay Thái Phụng Tiên Tử, lão bất giác nghe lòng căng thẳng.

Nhạc Nhạn Linh cười lạnh lùng:

– Người tự xét võ công của mình so với Diệp lão tặc thế nào?

Thất Tàn Tẩu chột động tâm thầm nhủ:

“Diệp Thiên Lâm nếu không sử dụng vũ khí thì suýt soát với mình, còn như y sử dụng vũ khí thì mình chắc chắn bại, vậy xem ra lúc này mà mình không hạ thủ trước bắt lấy Nhạc Nhạn Linh làm con tin, lát nữa đây e chẳng dễ thoát thân.”

Thì ra lão vẫn chưa tin Ngũ Nhạc Thần Quân đúng là do Nhạc Nhạn Linh hạ thủ.

Bỗng trong đấu trường lại vang lên hai tiếng rú thảm khóc, âm thanh trong trẻo, dường như là của nhóm độc đồng.

Thất Tàn Tẩu giật mình quét mắt nhìn, thấy năm gã độc đồng đấu với Hoa Diễm Phương đã có hai người ngã xuống, giờ chỉ còn lại ba người, rất hiển nhiên cục thế đã nghiêng hẳn sang một bên.

Thất Tàn Tẩu không dám chần chừ nữa, cười khẩy nói:

– Võ công của lão phu so với Diệp Thiên Lân thế nào, người hãy thử tiếp lão phu vài chiêu là biết ngay.

Đoạn buông tiếng quát to:

– Người hãy xem chiêu này như thế nào?

Dứt lời, hai tay vịn vào đôi nặng nhún mạnh, người tung vọt lên cao hơn hai trượng, từ trên cao lao xuống, nhanh như chớp tấn công vào hai vai Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh lúc này công lực đã cao hơn lúc ở Phi Vân trại gấp bội, đâu xem thế công của Thất Tàn Tẩu ra gì, lạnh lùng quát:

– Hơn kém không bao nhiêu!

Đồng thời tay phải vung lên, với chiêu Huyền Quang Xung Thiên phản công, chân phải lẹ làng xoay sang trái, khéo léo tránh khỏi thế công của Thất Tàn Tẩu.

Thất Tàn Tẩu người đang lơ lửng trên không, đôi nặng kiếm một khi không trúng đích, bắt buộc phải chạm đất mới có thể công tiếp, nhưng nếu không bức lui được đối thủ, khi hạ xuống đất sẽ là một cơ hội tốt cho đối phương công kích.

Lão thấy Nhạc Nhạn Linh không thoái lui, trong khi thế hạ xuống của mình không sao kiềm hãm được đành tay phải nặng kiếm thi triển chiêu Trường Hồng Trở Nhật quét vào Nhạc Nhạn Linh, với công làm thủ, nặng kiếm tay trái theo đà rơi điểm xuống đất.

Nhạc Nhạn Linh liệu trước có vậy, nên khi tấn công chỉ tung tả chưởng, tay phải vẫn vận công sẵn sàng.

Ngay khi nặng kiếm của Thất Tàn Tẩu chưa chới xuống mặt đất, Nhạc Nhạn Linh đã cất tiếng huýt dài, tung mình lên không, tả chưởng với chiêu Huyết Vũ Thiên Lý từ trên không giáng xuống.

Chỉ thấy bóng đỏ rợp trời, hệt như tầng tầng lớp lớp mưa máu, kinh phong ào đổ xuống, phạm vi không dưới mười trượng.

Thất Tàn Tẩu nằm mơ cũng chẳng ngờ công lực của Nhạc Nhạn Linh lại tinh tiến nhiều đến vậy, bất giác hồn phi phách tán, vội thu nạng kiếm tay phải về, thừa thế chỗi xuống mặt đất, tung mình vọt ra sau như tên bắn.

Bình một tiếng, Thất Tàn Tẩu lựng va mạnh vào bình phong, tuy tránh khỏi thế chưởng của Nhạc Nhạn Linh nhưng bị va đến mắt nổ đom đóm.

Nhạc Nhạn Linh hạ xuống đất, cười khẩy nói:

– Thất Tàn Tẩu còn chiêu này thế nào?

Thất Tàn Tẩu không đáp, quét mắt nhìn quanh, thấy bọn Lạt ma lại đã chết thêm mấy người, ba độc đồng giờ đây chỉ còn lại một, đang nhảy tránh một cách hết sức vất vả.

Thế là, lão lại càng sợ hãi hơn, ý định đào tẩu liền nảy sinh, chẳng nói một lời, vận hết công lực quát to:

– Tiểu tử, ngươi hãy thử tiếp lão phu một chưởng nữa thử xem.

Dứt lời đã thi triển chiêu Ngân Hà Đảo Quyền (treo ngược), lại lẳng không lao đến tấn công Nhạc Nhạn Linh, uy lực hung mãnh hơn chiêu đầu nhiều.

Nhạc Nhạn Linh tuy chẳng ngán lão ta, song cũng không dám quá khinh địch, song chưởng vung động, liên tiếp công ra bảy chưởng.

Thất Tàn Tẩu lòng đã nuôi ý định đào tẩu, đâu còn lòng dạ giải chiêu công chiêu, thấy Nhạc Nhạn Linh không đuổi tới, chỉ đứng ngay tại chỗ xuất thủ, lòng mừng khôn xiết, thừa thế điểm chân vào bình phong, vọt ra ngoài bảo nhanh như chớp.

Nào ngờ lão phóng đi chưa đến năm thước, bỗng trước mặt có một vật to bay đến, đang lúc cấp bách, Thất Tàn Tẩu đâu màng thù hay bạn, buông tiếng quát vang, tay phải nạng kiếm với chiêu Bình Bộ Thanh Vân từ dưới đâm ngược lên.

Bóng đen bay đến đó là một gã Lạt ma áo đen, y cũng có ý định như Thất Tàn Tẩu, thừa lúc mọi người đang đấu thí mạng đào tẩu trước, nào ngờ lại gặp phải sát tinh này.

Một tiếng rú thảm khốc vang lên tận mây xanh, gã Lạt ma áo đen “phịch” một tiếng rơi xuống đất, một kiếm xuyên ngực, cả trước lẫn sau máu phun xối xả, sớm đã hồn quy địa phủ.

Thất Tàn Tẩu bị y cản trở cũng theo sau hạ xuống, cũng vừa lúc Nhạc Nhạn Linh đuổi đến nơi.

Hai người đối mặt phen này, đều cùng hiểu tâm ý của nhau, kẻ

muốn đào tẩu đã bỏ ý định đào tẩu, toàn lực ứng chiến, người đuổi theo thì lại sợ để cho kẻ địch có cơ hội đào tẩu, tấn công tới tấp.

Hai người đều thi thố hết tài năng, cuộc chiến ác liệt tột cùng.

Hoa Diễm Phương lúc này đã đánh ngã gã độc đồng còn lại, phi thân đến trợ trận cho Nhạc Nhạn Linh.

Lãnh Vân bảo chủ với quần hùng liên thủ giao chiến với ba gã Lạt ma, tuy chưa chế ngự được họ nhưng đã nắm chắc phần thắng.

Lúc này ở trong sân, cuộc chiến ác liệt hơn hết chỉ có Nhạc Nhạn Linh và Thất Tàn Tẩu mà thôi.

Trong thoáng chốc, hai người đã giao thủ hơn hai mươi chiêu, lúc này cuộc chiến đã hoàn toàn kết thúc, quần hùng đang lo chữa trị thương thế cho người của phe mình.

Bọn người phái Mật Tông chỉ trừ mỗi mình Thất Tàn Tẩu đang giao chiến, ngoài ra không còn một người sống sót.

Bốn kỳ nữ quan tâm hơn hết là Nhạc Nhạn Linh, đó là nguyên nhân chủ yếu đã khiến cuộc chiến kết thúc nhanh chóng, bốn nàng cơ hồ không có thời gian xem xét đến tình trạng của quần hùng, cùng lúc phi thân về phía Nhạc Nhạn Linh.

Thất Tàn Tẩu võ công chỉ tương đương với Ngũ Nhạc Thần Quân, lúc này thấy đại thế đã mất, lòng càng thêm hoảng, chiêu thức bắt đầu rối loạn.

Trong khi ấy, Nhạc Nhạn Linh thì ngược lại, đối mặt với kẻ thù giết cha, bao hận thù đã tích tụ trong lòng nhiều năm qua đã hoàn toàn biến thành sức mạnh tấn công Thất Tàn Tẩu.

Bỗng, Thất Tàn Tẩu hự lên một tiếng, hai bóng người vụt tách nhau ra, cuộc chiến tạm ngưng.

Hai nạng kiếm trong tay từ từ lúc này chỉ còn lại một, nạng kia đã bay ra xa ngoài một trượng, mặt lão ngập đầy vẻ kinh hoàng.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng đứng trước mặt lão cách chừng năm thước, giọng sắc lạnh nói:

– Thất Tàn Tẩu, chiêu tiếp theo Nhạc mỗ sẽ đánh văng thanh kiếm còn lại trong tay lão, sau đó sẽ cho lão biết sự khủng khiếp của Nhạc mỗ.

Thất Tàn Tẩu mặt co giật dữ dội, hai mắt thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía cây nạng kiếm nằm ngoài một trượng như muốn nhặt lại vào tay.

Nhạc Nhạn Linh chậm chậm tiến tới, trên người chàng như toát ra một khí lạnh rợn người, gây cảm giác hết sức ngọt ngào khó thở.

Thất Tàn Tẩu môi thoáng động đậy như muốn nói điều gì đó, nhưng không thốt nên lời, bỗng buông tiếng gầm to:

– Nhạc Nhạn Linh hãy tiếp chưởng của ta!

Dứt lời với chiêu Lô Tẩu Phong Hành một chưởng bổ vào ngực Nhạc Nhạn Linh, đừng thấy Thất Tàn Tẩu trước nay sử dụng kiếm, nội lực cũng rất là thâm hậu, chưởng xuất kinh phong như bão táp, uy mãnh tuyệt luân.

Nhạc Nhạn Linh lạnh lùng quát:

– Nhạc mỗ sợ lão hay sao?

Dứt lời thi triển chiêu Huyết Vũ Tinh Phong nghênh đón.

Thất Tàn Tẩu chiêu này là dụ địch, mục đích thật sự là tìm cơ hội nhặt lại kiếm.

Nhạc Nhạn Linh vừa xuất chiêu, Thất Tàn Tẩu đã thu chiêu, tay phải nạng kiếm chõi mạnh xuống đất, vọt nhanh về phía cây nạng kiếm kia.

Ngờ đâu lão nhanh, Nhạc Nhạn Linh càng nhanh hơn, trong tiếng quát vang đã đuổi theo đến nơi tung chân đá bay thanh nạng kiếm ra xa ngoài bảy trượng.

Thất Tàn Tẩu vươn tay chụp hụt, biết ngay việc gì đã xảy ra, lão từng trải nhiều kinh nghiệm chiến đấu, mọi phản ứng gần như đã trở nên máy móc, không hề suy nghĩ, tay phải đã tung ra chiêu Hà Nhạc Lưu Vân công vào bụng dưới Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh ngay khi tung chân đá kiếm, đã tính đến chiêu tiếp theo rồi, chiêu công của Thất Tàn Tẩu vừa đúng như ý muốn của chàng, chàng buông tiếng quát vang toàn lực vung chưởng đón tiếp.

Bùng một tiếng kèm theo một tiếng hự đau đớn của Thất Tàn Tẩu, cát bụi tung bay mịt mù.

Thất Tàn Tẩu văng bay ra xa hơn hai trượng, miệng phún máu tươi, thanh nạng kiếm còn lại cũng đã vượt khỏi tay, bay ra xa ngoài năm trượng.

Nhạc Nhạn Linh lướt đến trước mặt Thất Tàn Tẩu, giọng lạnh lùng và tàn bạo nói:

– Thất Tàn Tẩu, lão từng nghĩ có ngày hôm nay hay không?

Thất Tàn Tẩu mắt rục về cảm thù hậm hực nói:

– Tiểu tử, tốt hơn ngươi hãy giết lão phu ngay, bằng không....

Nhạc Nhạn Linh khích động buông tiếng cười dài, nghiêng răng nói:

– Lão tặc, ngươi đừng mong giở trò khích tướng, bản thiếu gia đã bảo giết ngươi là phải giết ngươi, và cách chết của ngươi chắc chắn sẽ không tốt hơn Diệp Thiên Lân.

Thất Tàn Tẩu tuy không được chứng kiến Ngũ Nhạc Thần Quân chết như thế nào, nhưng thi thể tàn khuyết kia đã khiến lão rợn người, lão vốn là người tàn bạo, đối với bản thân cũng không ngoại lệ, bèn nghĩ nhanh:

“Nếu bị hấn từng xẻo trước công chúng, thà là mình tự tuyệt còn hơn, đằng nào hôm nay cũng không còn hy vọng sống, mình hấn thừa lúc hấn không chú ý tự tuyệt cho rồi.”

Đoạn liên nảy sinh mưu kế, sầm mặt cười khẩy nói:

– Lão phu võ công kém cõi đã lọt vào tay ngươi, giết hay từng xẻo tùy ý, nếu lão phu mà chau mày một cái, thì chẳng xứng đáng mang danh Thất Tàn Tẩu nữa.

Giọng nói hết sức kiên định như chứng tỏ sự tàn bạo của mình vậy.

Nhạc Nhạn Linh thoáng ngạc nhiên:

– Lão tự tin chịu đựng được ư?

Thất Tàn Tẩu cười quái dị:

– Tiểu tư, ngươi cứ thử xem.

Đoạn liên nhắm mắt lại, sẵn sàng chờ đón cực hình.

Nhạc Nhạn Linh giờ mới tin hoàn toàn, lòng giới bị liên giảm nhiều, lại bất giác đâm ra phân vân do dự.

Thất Tàn Tẩu chính là muốn chàng như vậy, ngay khi Nhạc Nhạn Linh chưa chọn được quyết định, lão bỗng vung chưởng tự bỏ vào thiên linh cái, bộp một tiếng, khi Nhạc Nhạn Linh phát giác thì lão đã máu óc nhầy nhựa chết một cách thê thảm.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn thi thể của Thất Tàn Tẩu, lòng não nề thâm nhủ:

“Vậy cũng tốt, lão đã là một người tàn phế rồi!”

Lãnh Vân bảo chủ đến giờ mới thấy nhẹ người, lão buông tiếng cười dài phá tan bầu không khí ngọt ngào, nói:

– Nhạc công tử có thể vào trong đại sảnh nghỉ ngơi chốc lát chăng?

Nhạc Nhạn Linh chậm chậm quay người ơ hờ nói:

– Tôn giá định chiêu đãi chúng tôi ư?

Lãnh Vân bảo chủ cười to:

Không kể được là chiêu đãi, chẳng qua....

– Tôn giá là người sáng suốt tinh đời, hẳn biết rõ hôm nay hoàn toàn là phong vân tụ hội mà thôi.

Lãnh Vân bảo chủ thay đổi hẳn thái độ cao ngạo tự đại trước đây, trầm giọng nói:

– Theo lão phu thì không phải phong vân hội tụ, mà là có người muốn trốn tránh gì đó.

Thái Phụng Tiên Tử nhoẻn cười:

– Ai trốn tránh gì vậy?

Lãnh Vân bảo chủ quả quyết:

– Nhạc công tử đang trốn tránh nợ tình người mà kẻ khác đã bỏ ra cho y.

Nhạc Nhạn Linh bỗng giật mình thầm nhủ:

“Lão này thật tinh mắt, mình lạnh nhạt với lão thế này mà lão vẫn nhận thấy nỗi lòng của mình, bậc tôn sư có khác.”

Đoạn lạnh lùng nói:

– Tôn giá quá thần thánh Nhạc mỗ rồi!

Lãnh Vân bảo chủ không đáp mà lại hỏi:

– Nhạc công tử vội vàng đến mức mà ở lại chơi chốc lát cũng không được sao, định đi đâu vậy?

Nhạc Nhạn Linh nhạt giọng:

– Đó là việc của Nhạc mỗ.

Đoạn quay sang bốn nàng nói:

– Chúng ta đi thôi!

Lãnh Vân bảo chủ không hề trách thái độ lạnh nhạt của Nhạc Nhạn Linh, cười cởi mở nói:

– Lão phu biết là công tử định đi đâu, chúng ta hẹn gặp lại nhau ở Đoạn Hồn cốc.

Nhạc Nhạn Linh lại giật mình, hừ một tiếng lạnh lùng nói:

– Mong là tôn giá đoán đúng.

Đoạn cất bước bỏ đi trước, bốn nàng liền theo sau, cuối cùng là Quỷ Diện Bà Bà.

Lãnh Vân bảo chủ nào nề lắc đầu, cất bước tiến đưa.

Ra đến cổng bảo, Nhạc Nhạn Linh bỗng dừng bước, quay lại nói:

– Cơ nghiệp của tôn giá xây dựng chẳng phải dễ dàng!

Lãnh Vân bảo chủ ngăn người:

– Đó là nhờ phúc đức của các vị bằng hữu võ lâm.

– Xây dựng khó, giữ gìn càng khó hơn, hẳn là tôn giá hiểu rõ hơn tại hạ.

Lãnh Vân bảo chủ chẳng hiểu sao bỗng dưng Nhạc Nhạn Linh lại nói đến những điều vớ vẩn thế này, thắc mắc nói:

– Lão phu không hiểu Nhạc công tử muốn nói gì?

Nhạc Nhạn Linh nghiêm giọng:

– Tại hạ muốn nói là một gia đình êm ấm vui vầy rất có thể bị hủy hoại bởi một ý nghĩ của tôn giá.

Lãnh Vân bảo chủ rúng động cõi lòng:

– Đó là dụng ý chủ yếu duy nhất của Nhạc công tử ư?

Nhạc Nhạn Linh cười nhạt:

– Sự sống chết của cá nhân tôn giá không đáng kể, nhưng có rất nhiều trách nhiệm không ai có thể gánh vác thay tôn giá.

Lãnh Vân bảo chủ mắt bỗng trào ra hai giọt lệ nóng, khích động và cảm kích, nghẹn ngào nói:

– Thảo nào có người bảo Nhạc công tử có một trái tim thánh thiện.

– Những mong là họ không có cảm nhận sai lầm!

– Lão phu bình sinh chưa từng lầm lẫn bất cứ điều gì.

– Những mong tại hạ sẽ không gặp tôn giá tại Đoạn Hồn cốc.

Đoạn tung mình phóng đi như bay, năm người đi sau cũng theo chàng mất dạng dưới chân núi.